

RESSÒ DE LA PARAULA

L'Església de la resta: la seva mort i resurrecció (i VII)

Pel que diem, ningú no pensarà que assimilar «l'Església de la resta» signifiqui una invitació al conformisme o a la resignació acomplexada. Ans al contrari. Assumir «l'Església de la resta», avui, en els temps que vivim, pot ser (ha de ser) tot un programa de vida per a l'Església. I no en el sentit que sigui una mena de tàctica útil per sortir del pas amb èxit. Assumir el que significa «l'Església de la resta» és el resultat d'un discerniment en l'Esperit sobre el moment actual del món i de l'Església; i a partir d'aquí, se'ns obren moltes vies d'acció i compromís.

Però abans de concretar quins són aquests camins, hem d'accedir a un espai fonamental de llum i llibertat, com qui entra en un immens vestíbul pel qual s'obren moltes i diverses portes. Aquest espai fonamental, previ, necessari, és la vida resuscitada, l'estat al qual s'entra per la resurrecció.

Tot i així no s'accedeix al Diumenge de Resurrecció, si no és a través del Dissabte Sant i la Gran Vetlla Pasqual. No oblidem que els cristians i l'Església com a tal, més que «imitar» Jesús, està vivint i morint en i amb Ell. S'imposa, per tant, una conseqüència que oblidem freqüentment: l'Església que espera ressuscitar ha de passar per la mort en Crist, concretament pel «descens als inferns» que va realitzar Crist tal com celebrem el Dissabte Sant.

Professem en el Credo que Jesús va descendir als inferns, és a dir, allí on habita la inhumanitat, la negació més absoluta de l'ésser humà, perquè allí habita la negació més absoluta de Déu. El punt radicalment oposat a la glòria de l'home i la glòria de Déu. Jesús va compartir solidàriament la més radical foscor, el sofriment més extremat, o el que és el mateix, el desamor absolut.

L'Església de la resta sap que en Crist ha de davallar als inferns de la inhumanitat. Aquesta Església davalla als inferns amb Crist, quan està present, amb presència activa i solidària en «espais infernals», allà on la humanitat fracassa, on el pecat, el dolor i la mort més s'aferrissen amb els éssers humans: les víctimes de guerres, els malalts, els perjudicats per conflictes socials, els pobres, els damnificats, marginats o exclosos...

L'Església, tot descendant amb Crist a l'infern de la inhumanitat, sap que no en sortirà fent una anàlisi, buscant culpables i establint un programa d'acció amb vistes a crear una espècie de paradís a la terra. Alguns segueixen pensant que això és el que significa «construir el Regne» o apuntar-se a la «causa del Regne». La paraula i l'obra de Jesús estan (estigueren) molt lluny d'aquesta manera de pensar. La gran i decisiva força de Jesús va ser la fermesa del seu amor actiu i concret, en comunió amb el dolor humà, ofert i abandonat al Pare. Aquesta és la porta d'accés a la Resurrecció.

Fa més de dos mil anys sant Pere va proclamar que no hi havia, ni hi haurà, «un altre nom pel qual la humanitat pugui ser salvada que el nom de Jesús» (Ac 4,12). La humanitat ha estat salvada per la mort i resurrecció de Jesucrist. No hi ha cap altre camí de salvació, no hi ha cap altra via d'esperança, ni cap altra font d'alegria, ni cap altra llum de debò, ni cap altra porta de llibertat.

L'Església de la resta fa el pas decisiu per a la seva rehabilitació, la seva resurrecció, quan en plena nit canta, amb tota la creació, l'«Al·leluia» del seu Senyor i Espòs, la victòria del Crist sobre la mort. Amb Ell aquesta Església és autèntica humanitat salvada i salvadora.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«Les dones fugiren, plenes d'esglai i tremoloses»

Celebrem cada any les festes de Pasqua; ja fa anys que sentim regularment la proclamació: «El Senyor ha ressuscitat! Al·leluia!»

No ens podem fer càrrec del què va significar per als seguidors de Jesús la primera vegada que van sentir l'anunci d'un fet absolutament inesperat i trasbalsador: «El Senyor ha ressuscitat, com ho havia dit!»

Els evangelis intenten expressar el xoc que va suposar per als primers deixebles l'anunci d'un fet insospitat i incompreensible, la sorpresa i la incredulitat de les primeres reaccions, fins i tot la sos-

pita d'un engany causat per l'entusiasme o potser per la mala fe.

Un passatge sorprenent de l'Evangelí de Marc, el primer evangelí escrit, intenta reflectir aquell trasbals. Marc narra l'aparició de l'àngel a les dones esglaiades, l'anunci de la resurrecció del Senyor i l'encàrrec de portar la nova als deixebles i a Pere. Ho hem escoltat a la Vetlla Pasqual d'engany. El passatge evangèlic acaba amb una frase inesperada: «Elles sortiren del sepulcre i van fugir, plenes d'esglai i tremoloses. I no digueren res a ningú perquè tenien por» (Mc 16,8). No podem saber les pàgines que s'han escrit a propò-

sit d'aquest final, que ens deixa sorpresos. Probablement, aquella «por» de les dones ho vol dir tot. És la reacció davant del fet més trasbalsador de la nostra història humana: la mort terrible del Fill de Déu, que el Pare no ha evitat, en mans dels homes indignes, i la sorpresa de la vida plena i lluminosa de Jesús com a última Paraula de Déu per a Aquell que s'ha donat del tot fins a la mort.

Aquella fugida de les dones, plenes d'esglai i tremoloses, és potser la reacció més humana davant d'un fet que va més enllà de tota lògica humana.

Gaspar Mora, professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

La Iglesia del resto: su muerte y resurrección (y VII)

Por lo que venimos diciendo, nadie pensará que asimilar «la Iglesia del resto» signifique una invitación al conformismo o a la resignación acomplejada. Todo lo contrario. Asumir «la Iglesia del resto», hoy, en los tiempos que vivimos, puede ser (ha de ser) todo un programa de vida para la Iglesia. Y no en el sentido de que sea una especie de táctica útil para salir del paso con éxito. Asumir lo que significa «la Iglesia del resto» es el resultado de un discernimiento en el Espíritu sobre el momento actual del mundo y de la Iglesia; y a partir de aquí, se nos abren muchas vías de acción y compromiso.

Pero antes de concretar cuáles son estos caminos, hemos de acceder a un espacio fundamental de luz y libertad, como quien entra en un inmenso vestíbulo del que parten muchas y diversas puertas. Ese espacio fundamental, previo, necesario, es la vida resucitada, el estado al que se entra por la resurrección.

Sin embargo no se accede al Domingo de Resurrección, si no es a través del Sábado Santo y la Gran Vigilia Pascual. No olvidemos que los cristianos y la Iglesia como tal, más que «imitar» a Jesús, está viviendo y muriendo en y con Él. Se impone, por tanto, una consecuencia que olvidamos frecuentemente: la Iglesia que espera resucitar ha de pasar por la muerte en Cristo, concretamente por el «descenso a los infiernos» que realizó Cristo según celebramos el Sábado Santo.

Profesamos en el Credo que Jesús descendió a los infiernos, es decir, allí donde habita la inhumanidad, la negación más absoluta del ser humano, porque allí habita la negación más absoluta de Dios. El punto radicalmente opuesto a la gloria del hombre y la gloria de Dios. Jesús compartió solidariamente la más radical oscuridad, el sufrimiento más extremo, o lo que es lo mismo, el desamor absoluto.

La Iglesia del resto sabe que en Cristo ha de bajar a los infiernos de la inhumanidad. Esta Iglesia baja a los infiernos con Cristo, cuando está presente, con presencia activa y solidaria en «espacios infernales», allí donde la humanidad fracasa, donde el pecado, el dolor y la muerte más se ensañan con los seres humanos: las víctimas de guerras, los enfermos, los perjudicados por conflictos sociales, los pobres, los damnificados, marginados o excluidos...

La Iglesia, descendiendo con Cristo al infierno de la inhumanidad, sabe que no saldrá de él haciendo un análisis, buscando culpables y estableciendo un programa de acción con vistas a crear una especie de paraíso en la tierra. Algunos siguen pensando que eso es lo que significa «construir el Reino» o apuntarse a la «causa del Reino». La palabra y la obra de Jesús están (estuvieron) muy lejos de esta manera de pensar. La gran y decisiva fuerza de Jesús fue la firmeza de su amor activo y concreto, en comunión con el dolor humano, ofrecido y abandonado al Padre. Esta es la puerta de acceso a la Resurrección.

Hace más de dos mil años, san Pedro proclamó que no había, ni habrá, «otro nombre por el que la humanidad pueda ser salvada que el nombre de Jesús» (Hch 4,12). La humanidad ha sido salvada por la muerte y resurrección de Jesucristo. No hay otro camino de salvación, no hay otra vía de esperanza, ni otra fuente de alegría, ni otra luz de verdad, ni otra puerta de libertad.

La Iglesia del resto da el paso decisivo para su rehabilitación, su resurrección, cuando en plena noche canta, con toda la creación, el «Aleluya» de su Señor y Esposo, la victoria del Cristo sobre la muerte. Con Él esa Iglesia es auténtica humanidad salvada y salvadora.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Dia del Seminari

Coincidint amb la festivitat de Sant Josep, els seminaristes de les diòcesis catalanes van celebrar, el dilluns 19 de març, una trobada conjunta i la tradicional competició futbolística «Copa Sant Josep». El complex esportiu Brafa de Barcelona va acollir el triangular de Futbol7 entre els tres seminaris que hi ha a Catalunya: el de Barcelona, el de Terrassa i l'Interdiocesà. Aquesta edició ha estat més igualada que altres anys i ha acabat amb un triple empat entre els tres equips.

La celebració central de la jornada va ser l'Eucaristia a l'església del Seminari Major Interdiocesà que aquest any ha acollit la trobada. La celebració ha estat

presidida pel bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, acompanyat dels rectors dels tres seminaris. El bisbe Saiz va animar els seminaristes a «aprofitar aquests anys de formació perquè passen molt ràpid» i els va recordar que «el nostre sacerdoti ocu-

pa les 24 hores del dia i ha de ser testimoni de la nostra amistat amb Crist». La trobada es va tancar amb un sopar dels seminaristes i els rectors i formadors dels tres seminaris en el que es van entregar els diversos trofeus de la «Copa Sant Josep».

12a Jornada Aprender-Ensenyar

Uns 300 mestres i professors van participar, dissabte 17 de març, en la 12a Jornada de Mestres i Professors de Religió de les diòcesis amb seu a Catalunya que va tenir lloc al Col·legi dels Jesuïtes Sarrià-Sant Ignasi de Barcelona. Els participants eren docents que imparteixen l'assignatura de religió en

centres públics, concertats i privats de Catalunya i d'Andorra. En la ponència central, Javier Cortés, expert en educació i religions marianista, va destacar la vocació i la passió com un element essencial de la tasca docent. I dins d'aquest àmbit, l'aportació primordial dels professors de religió, a més dels continguts, ha ser en el camp de l'espí-

ritualitat: «Nosaltres som els experts en el món d'allò espiritual.»

Aquesta jornada se celebra cada any a una diòcesi diferent i l'organitzen conjuntament les delegacions d'Ensenyament dels deu bisbats amb seu a Catalunya i la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, que agrupa 400 escoles cristianes. Com a espai de formació i de trobada entre els professors i mestres, es van realitzar diversos tallers i les editorials van presentar materials i recursos pedagògics per innovar en l'assignatura de religió.

La jornada es va cloure amb una Eucaristia presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Joan Josep Omella, que va agrair la tasca dels docents «enmig d'un món en el que l'acollida del vostre missatge no és fàcil». I va remarcar que «quan un treballa amb amor, amb pedagogia generosa, tard o d'hora dona fruit».

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Una fe que no ens posa en crisi és una fe en crisi; una fe que no ens fa créixer és una fe que ha de créixer» (1 de febrer).

@Pontifex: «Que tots els homes puguin arribar a Crist, Llum de veritat, i que el món avanci pel camí de la justícia i de la pau» (3 de febrer).

@Pontifex: «La vida de fe consisteix a estar amb el Senyor, i per tant en la cerca contínua del lloc on Ell habita» (4 de febrer).

@Pontifex: «Qui és conscient de les pròpies misèries i abaixa els ulls amb humilitat, sent com la mirada misericordiosa de Déu es posa damunt seu» (5 de febrer).

1a Assemblea de Càritas Diocesana

Es va realitzar dissabte 17 de març, a la Casa de l'Església, amb la participació d'unes 200 persones: el bisbe Agustí Cortés, els membres del consell de Càritas Diocesana, els membres de les juntes de les diferents Càritas parroquials i interparroquials, el personal contractat i altres convidats.

L'Assemblea és un òrgan de diàleg i un espai de participació que serveix per poder establir les línies estratègiques de la institució de cara als propers anys. La jornada va començar amb una ponència a càrrec de Jesús Pérez Mayo, director de Càritas

Diocesana de Mérida-Badajoz, sobre «la Càritas que volem per al futur» i tot seguit ha estat el torn per presentar les conclusions del procés participatiu, fase prèvia de treball que va començar el novembre de 2017. Els eixos de treball identificats per al futur són els següents:

- Acollir i treballar amb les persones en situació de pobresa perquè siguin protagonistes del seu propi procés i per situar-les al centre de la nostra acció.
- Fonamentar i aprofundir en «l'amor a l'altre» com a signe d'identitat de Càritas.

- Estar i fer amb la comunitat cristiana.
- Conèixer les problemàtiques socials del nostre entorn, fer-les visibles i buscar els mitjans al nostre abast per eradicar-les.

El dinar ha estat un moment de germanor i l'ocasió de celebrar, en un to més festiu, els 5 primers anys de vida de la Càritas Diocesana, bufant fins i tot les espelmes del pastís.

La jornada va finalitzar amb la participació dels assistents a l'Eucaristia, presidida pel bisbe Agustí.

«Déu és aquí i jo no ho sabia»

Aquesta cita del Gènesi dona títol a la XV Trobada missionera de joves, del 6 al 8 d'abril, a l'Escorial.

És una trobada per aprofundir en la dimensió missionera de la fe cristiana oferint com a exemple el testimoni de missioners que un dia van descobrir la crida a la vocació missionera.

Són convidats els joves que participen i col·laboren com a voluntaris en les Delegacions Diocesanes de Missions i Direccions Diocesanes d'OMP; joves voluntaris missioners d'institucions i congregacions missioneres; en general, joves amb inquietuds i esperit missioner, que se senten atrets per la tasca dels missioners.

Més informació a:

<https://www.omp.es/animacion-jovenes-encuentro-misionero/>

Benedicció de la nova imatge de la Hermandad Cristo de la Paz

Aquesta confraria de Castellefons té seu a l'Església de la Mare de Déu de Montserrat, un dels temples vinculats a la Parròquia de Santa Maria de Castellefons. L'apertura de les celebracions de Setmana Santa tingué lloc el 18 de març a la tarda, amb el pregó de la Setmana Santa per part de Francisco Borrego, Hermano

Mayor Honorífico de la Hermandad.

També es va realitzar aquell dia la benedicció de la nova imatge de Jesús a la creu, oficiada pel bisbe Agustí, en el marc d'una celebració de la Paraula. Els actes d'aquell dia van acabar amb un concert de marxes processionals a càrrec de l'agrupació musical Santísimo Cristo de la Paz.

AGENDA

XXV Trobada d'escolans. Dissabte 21 d'abril, de les 10 a les 15 h, al Seminari Conciliar de Barcelona. Són convidats tots els escolans i escolanes, i també s'hi poden afegir altres nois i noies d'entre 8 i 15 anys que estiguin vinculats a la parròquia. Amb el lema «Caminant cap al tresor», participaran en una gran gimcana, l'Eucaristia i el dinar de germanor (se'l porta cadascú).

Inscripcions, abans del 19 d'abril: t. 934 541 600, seminari@seminaribarcelona.cat. Més informació a www.seminarimenorbcn.cat

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

2. □ Dilluns dins de l'octava de Pasqua [Fets 2,14.22-32 / Sl 15 / Mt 28,8-15]. Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fundador de l'Orde dels Mínims (CR); santa Maria Egípcia, penitent; sant Francesc Coll i Guitart (Gombrèn, 1812 - Vic, 1875), religiós, fundador de les Germanes Dominiques de l'Anunciata.

3. □ Dimarts dins de l'octava de Pasqua [Fets 2,36-41 / Sl 32 / Jo 20,11-18]. Sant Sixt I, papa (romà, 115-125), màrtir; sant Nicetas, abat.

4. □ Dimecres dins l'octava de Pasqua [Fets 3,1-10 / Sl 104 / Lc 24,13-35]. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.

5. □ Dijous dins l'octava de Pasqua [Fets 3,11-26 / Sl 8 / Lc 24,35-48]. Sant Vicenç (o Vicent) Ferrer (1350-1419), prev. dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona setmana de Pasqua); santa Emília, vg. i mr.; santa Maria Crescència Höss, vg. franciscana.

6. □ Divendres dins l'octava de Pasqua [Fets 4,1-12 / Sl 117 / Jo

21,1-14]. Sant Marcel·lí, mr.; sant Guillem, abat.

7. □ Dissabte dins l'octava de Pasqua [Fets 4,13-21 / Sl 117 / Mc 16,9-15]. Sant Joan Baptista de La Salle (Reims, 1651 - Rouen, 1719), prev., fund. Gns. Escoles Cristianes (FSC); sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.

8. □ Diumenge vinent, II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia [Fets 4,32-35 / Sl 117 / 1Jo 5,1-6 / Jo 20,19-31]. Sant Joan d'Organyà, monjo premonstratès; santa Macària, vg.

Diuenge de Pasqua de la Resurrecció del Senyor (B)

COMENTARI

Creure en Crist ressuscitat és viure ja els valors de dalt

Avi és el dia en què ha obrat el Senyor: alegrem-nos i celebrem-ho!

El discurs de Pere a casa de Corneli és perfecta síntesi de la predicació apostòlica. Déu el ressuscità el tercer dia i concedí que s'aparegués no a tot el poble sinó a uns testimonis que des d'abans Déu havia escollit.

Per què no a tothom? Jerusalem era plena de gent que l'havien escridassat: «Crucífica'!», o l'havien sentit cridar: «Déu meu, per què m'has abandonat?». Quin cop d'efecte si tothom l'hagués vist ressuscitat!

Però Déu no ho ha volgut així. Per què? Crist ressuscitat no és notícia per a llegir-la simplement un bon locutor. Hi ha notícies que només poden ser anunciades de manera creïble pels qui les viuen.

Creure en el Ressuscitat és viure ressuscitant amb Ell; perquè *Crist ha ressuscitat com el primer d'entre tots els qui som membres del seu Cos (1Co 15,20)*.

Per això, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Crist ressuscitat és la victòria del Déu de l'Amor i la Vida, que els seus deixebles compartim amb l'Amor que duu a la Vida.

Als encontres evangèlics amb el Ressuscitat es repeteix un mateix esquema: pròpiament els deixebles no troben el Ressuscitat, perquè no l'esperen ni el busquen.

És el Ressuscitat qui surt a l'encontre d'ells!

Maria Magdalena, «l'apòstol dels apòstols», provoca l'interès de *Simó Pere i l'altre deixeble*.

La resistència a creure en el Ressuscitat, paradoxalment, avala la credibilitat del testimoniatge dels deixebles.

La Bona Notícia del Crist ressuscitat no és invent d'uns visionaris: els apòstols ni s'ho esperaven primer ni s'ho creien quan els ho anuncien.

Només la força de l'Esperit i sobretot l'experiència de l'encontre personal amb el Ressuscitat converteix uns deixebles incrèduls i atemorits en testimonis intrèpids del Senyor ressuscitat.

La pregària en Comunitat els ajudarà a recordar com els parlava a Galilea, lloc del seu ensenyament, i a orientar les seves vides per rutes de Galilea que són les de les Benaurances salvadores.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,34a.37-43)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per la Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el consagrà unguint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia, i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom.»

▶ Salm responsorial (117)

R. *Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo. O bé: Al-leluia.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

La dreta del Senyor fa proeses, / la dreta del Senyor em glorifica. / No moriré, viuré encara, / per contar les proeses del Senyor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 3,1-4)

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,1-9)

El diuenge Maria Magdalena se n'anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat tretta de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: «S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat.» Llavors Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. Darrere d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc. Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escripures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 10,34a.37-43)

En aquellos días, Pedro tomó la palabra y dijo: «Vosotros conocéis lo que sucedió en toda Judea, comenzando por Galilea, después del bautismo que predicó Juan. Me refiero a Jesús de Nazaret, ungido por Dios con la fuerza del Espíritu Santo, que pasó haciendo el bien y curando a todos los oprimidos por el diablo, porque Dios estaba con él.

Nosotros somos testigos de todo lo que hizo en la tierra de los judíos y en Jerusalén. A este lo mataron, colgándolo de un madero. Pero Dios lo resucitó al tercer día y le concedió la gracia de manifestarse, no a todo el pueblo, sino a los testigos designados por Dios: a nosotros, que hemos comido y bebido con él después de su resurrección de entre los muertos.

Nos encargó predicar al pueblo, dando solemne testimonio de que Dios lo ha constituido juez de vivos y muertos.

De él dan testimonio todos los profetas: que todos los que creen en él reciben, por su nombre, el perdón de los pecados.»

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Este es el día que hizo el Señor: sea nuestra alegría y nuestro gozo. O bien: Aleluya.*

Dad gracias al Señor porque es bueno, / porque es eterna su misericordia. / Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. R.

«La diestra del Señor es poderosa, / la diestra del Señor es excelsa». / No he de morir, viviré / para contar las hazañas del Señor. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 3,1-4)

Hermanos: Si habéis resucitado con Cristo, buscad los bienes de allá arriba, donde Cristo está sentado a la derecha de Dios; aspirad a los bienes de arriba, no a los de la tierra. Porque habéis muerto; y vuestra vida está con Cristo escondida en Dios. Cuando aparezca Cristo, vida vuestra, entonces también vosotros apareceréis gloriosos, juntamente con él.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 20,1-9)

El primer día de la semana, María la Magdalena fue al sepulcro al amanecer, cuando aún estaba oscuro, y vio la losa quitada del sepulcro. Echó a correr y fue donde estaban Simón Pedro y el otro discípulo, a quien Jesús amaba, y les dijo: «Se han llevado del sepulcro al Señor y no sabemos dónde lo han puesto». Salieron Pedro y el otro discípulo camino del sepulcro. Los dos corrían juntos, pero el otro discípulo corría más que Pedro; se adelantó y llegó el primero al sepulcro; e, inclinándose, vio los lienzos tendidos; pero no entró. Llegó también Simón Pedro detrás de él y entró en el sepulcro: vio los lienzos tendidos y el sudario con que le habían cubierto la cabeza, no con los lienzos, sino enrollado en un sitio aparte. Entonces entró también el otro discípulo, el que había llegado primero al sepulcro; vio y creyó. Pues hasta entonces no habían entendido la Escritura: que él había de resucitar de entre los muertos.